

[Wilhelm.]

tidspartioner og ophævelse af den omkostningsdæmpende ydelse og endelig gennemslag af de fordyrende virkninger af devalueringen, takstforhøjelser osv. - så betyder det en nedgang i reallønnen på mindst 4 pct. Det betyder som bekendt en endnu større nedgang i den løn, som er disponibel efter skat og husleje, og som altså er relevant for købekraften. Jeg mener derfor, det vil være yderst forsigtigt, om man ansår en nedgang i realkøbekraften på bare 2 pct., men dette vil i forhold til det økonomiske råds forudsætninger ikke desto mindre forøge ledigheden med yderligere omkring 30.000 helårsarbejdere.

Allerede med bare disse to ganske forsigtige og i virkeligheden helt nødvendige korrektioner, som langt bedre stemmer med, hvad der nu kan anses for sandsynligt, ville rådets egne beregninger således have resulteret i en god del mere end 200.000 arbejdsløse i gennemsnit i det finansår, som det foreliggende forslag tager sigte på.

Det er i lyset af en situation, hvor sådanne udsigter for beskæftigelsen er helt sandsynlige, at man skal se dette finanslovsforslag, denne ramme for en økonomisk politik, der her er lagt frem.

Rettesnoren for finanslovsforslaget har været augustforliget. Finanslovsforslaget er så at sige konsekvensen af augustforliget. Hvad var det, forligspartierne forestillede sig dengang? Ja, det kunne jo være det, man allerede i september sidste år lagde op til. I første fase skulle der udpumpes købekraft, men der skulle hurtigt strammes op, så snart konjunkturomslaget satte ind. Så skulle man satse på eksporten, det vil sige, at man skulle øve løntryk og anden form for købekraftreduktion herhjemme. Måske var det i en eller anden forventning om, at opsvinget nu var godt i gang, at forligspartierne med socialdemokratiet i spidsen satte denne hestekur ind med augustforliget. Også under sådanne forudsætninger ville VS være imod augustforliget, ja, imod »indkomspolitik« i det hele taget, fordi vi ikke et øjeblik tror på de påståede gunstige effekter, heller ikke i så-dannet ænkte situationer, som her er beskrevet, med et opsving.

Men alligevel vil jeg gøre opmærksom på, at hvis det var forligets forudsætninger, så er de ikke længere til stede. Det forudsatte opsving er der ikke længere nogen der for alvor tror

på. Hvis der var lidt i første halvdel af 1976, så er det i hvert fald gået i stå nu. Havde det været der, så var det da alligevel ikke nogen garanti for større beskæftigelse. Investeringerne er fortrinsvis gået til produktivitetsfremme, det vil sige til bortrationalisering af arbejdspladser. Dagbladet Børsen kunne for et par dage siden referere en vesttysk undersøgelse, som viste, at hele 82 pct. af investeringerne havde dette hovedsigte, og til sammenligning var kun ca. 40 pct. for få år siden med det samme rationaliseringssigte.

Ideen om at eksportere sig ud af krisen holder ikke. Det har vi hele tiden fremhævet, men nu burde det være umuligt at overse det. Alle lande i denne del af verden har samme idé: at øge eksporten uden at øge importen tilsvarende. Det gælder også lande som Vesttyskland med et stort betalingsoverskud. Der siges i finansministerens fremsættelse præcis det samme: eksporten skulle kunne stige en del mere. Det kan selvfølgelig aldrig gå op for samtlige lande under ét. Det økonomiske råd gør opmærksom på denne modsigelse og kalder det en kollektiv fejlbedømmelse, hvilket jo blot er et nyt udtryk for almindelig klassisk kapitalistisk handelskrig, en fjernelse af alle illusioner om, at fællesmarked osv. skulle kunne sætte disse klassiske mekanismer ud af kraft.

Ideen om at konkurrere sig ud af krisen ved at trykke lønniveauet herhjemme ligger ligeledes kvast. Baggrunden for kravet om, at danske lønarbejdere skulle tvinges til internationalt skruerbrækkeri, var den falske påstand om et dansk såkaldt lønforspring på 20 pct. Den påstand er nu fuldstændig manet i jorden senest ved handelsministeriets egne beregninger. Men bortset fra det så er det sket med de store markedsudvidelser, man forestillede sig at skulle konkurrere om; forbrugsstigningen dæmpes i hele OECD-området. Det hedder i den oversigt, finansministeren har lagt frem samtidig med finanslovsforslaget, at vi ikke kan basere vor økonomiske politik på, at en stigning i den udenlandske efterspørgsel vil trække dansk produktion og beskæftigelse ud af dødvandet. Det kan man kun give finansministeren ret i. Spørgsmålet er så, hvilke konklusioner man vil drage af det.

At ville sikre beskæftigelsen herhjemme ved at erobre markedsandele i en sådan situation gennem løntryk kan vel ingen for alvor tro på muligheden af. Der skulle i så fald en mærkbar